

на тозъ свѣтъ, нито въ рай не ще бѣде по-честитѣ отъ пріятеля ти, който не ся подписва защото го знаешъ кой е.“

— Знаешъ ли, г-же Христино, попитахъ ѝ като ѝ давахъ писмото на задъ, кой ти пише?

— Може да го знаѣхъ, отговори като показа бѣлытъ си зѣбы въ засмиваніето си и поклонна съ главжтъ си свѣтихъ отъ радостъ. Благодарѣхъ, господжи, и господине.

И като скочи отиде та ся невидѣ измежду шубрѣцѣтъ, па си запѣ силно и весело.

Съ бескрайно благодареніе видѣ г-жа Ларокъ пастушескѣтъ (овчарскѣтъ) тѣзи сценѣ, която обайваше крайно хымерическѣтъ ѝ идеи; тя бѣше усмихната и ухлѣтъ ѝ ходеше по облацѣтъ, като гледаше онази босоногѣ по честитѣ момѣ, и много бѣше ѝ драго. А като ся затули отъ насъ г-жа Оядекъ, па г-жѣ Ларокъ ѝ дойде една протчудлива идея; защо освѣтъ чуденіето си да не даде и единѣ талирѣ на тѣзи селянкѣ.

— Алене! каза, повикай ѝ.

— Защо ти е майко? Поцѣта трогнѣтъ нѣкакъ г-жа Маргарита, на коѣто вниманіето, споредъ както ся виждаше, не бѣше привлекло онѣ обстоѣтелство.

— Може, дѣще, тази мома да не разбира до колкото трѣба благодареніето което бѣхъ имала азъ, и тѣй трѣба да бѣде и тя повече благодарна, като тѣча боса по-острѣтъ камѣнѣ; за тѣй